

ספרות (עדי הבין) – פתחנו את השיעור הראשון במעטפה עם גזירי נייר שעל כל אחד מהם מילה, ביטוי או משפט. לא אמרנו כלום על מקור המילים או ההקשר שלהן, וכל תלמידה התבקשה לעיין ולבחור – על פי שום קריטריון מוגדר.

ערכנו סבב שבו התלמידות אמרו את שמן, הציגו את המילה שבחרו והסבירו למה. התשובות היו מפתיעות, מעניינות, אישיות אבל לא פרטיות, ובדרכים שונות כולן נגעו בחומרי הטקסט שמתוכו המילים נלקחו – "דאגתו של אבי המשפחה" של קפקא.

עשינו תרגיל וניסינו לשחק עם מקבץ המילים, ליצור מהן משהו ולבדוק – מה עולה מהן? אילו אפשרויות? איזו נימה? אופי? אילו צירופים שונים אפשר ליצור מהם ואיזה פשר יכול להיות להם?

התעכבנו קצת על הכותרת וניסינו לנחש מה מטריד את אב המשפחה הזה. אז, כשקראנו את הסיפור בדקנו אם ההנחות התממשו וקישרנו בין המחשבות, החשדות והתחושות שעלו במשחק עם המילים הבודדות לבין מתחים שהסיפור מעורר.

דיברנו על האיום שמציב הבלתי מוגדר וחסר התכלית, אבל גם על הפוטנציאל המעניין שיש להזרה.

בסוף, דרך הדיון בסיפור דיברנו על הנושא השנתי שלנו: שיבוש / תקלה / הפרעה. שאלנו איך דבר כמו אודרדק יוצר שיבוש, איזה סוג של שיבוש הוא ה"מוזר", ואיזו מין יציבות הוא מפר.

ואז עשינו את זה שוב עם החצי השני של הכיתה! אבל זה לא היה בדיוק אותו דבר. הדינמיקה היתה תזזיתית יותר, גם בגלל השעה והחוויית שכבר נצברו במהלך היום, והפעילות היתה בהתאם, קצרה יותר, אסוציאטיבית ופחות מובנית.

גם כאן הופתעתי לגלות כמה מהר התלמידות תופסות את ענייני העומק של הטקסט כבר במגע ראשון עם המילים, ועד כמה הן נכונות להשתתף ולחלוק את המחשבות שלהן.